

عنوان مقاله:

دستیابی به توسعه ی پایدار با توجه روش های استحصال آب در مناطق خشک و نیمه خشک

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی راه کارهای دستیابی به توسعه پایدار (کشاورزی، منابع طبیعی و محیط زیست) (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

نریمان محمودی - دانشجوی کارشناسی ارشد

فریبا ابراهیمی آذرخوااران - دانشجوی کارشناسی ارشد

آرش ملکیان - عضو هیئت علمی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

استحصال آب باران یکی از فنون منابع آبهای سطحی به منظور افزایش کیفیت و کمیت منابع آبی موجود، یا برای توسعه آب در مناطقی است که منابع آبی غیر قابل دسترس یا پر هزینه می باشند. سیستمهای جمعآوری نزولات جوی به عنوان روشهای مصنوعی جمعآوری و ذخیره آب باران تعریف میشود که میتواند برای تأمین آب مورد نیاز برای شرب دامهای اهلی و یا کاربری کشاورزی در مقیاسکوچک و یامصارف خانگی مورد استفاده قرار گیرد، بر اساس تعریف توسعه پایدار استفاده از منابع موجود باید به گونهای باشد که آیندگان نیز بتوانند با همان کمیت و کیفیت از آن بهره‌مند گردند، لذا در این مقاله تلاش شده تا در عین پرداختن به مفهوم محیطزیستگرایی پایدار و اهمیت ارزش استحصال آب باران با استفاده از ابزار و فنون امروز جهت استفاده در مصارف شهری و کشاورزی پرداخته شود. این مقاله بر اساس منابع اسنادی و کتابخانهای صورت پذیرفته و در انتها نتیجهگیری بحث بر مبنای وضع اقلیمی منطقه بوده و محدودیتهای بکارگیری آب باران بر اساس مفهوم توسعه پایدار ذکر گردیده است. با توجه به رشد جمعیت در جهان، که در حال حاضر حدود 2درصد تخمین زده می شود، نیاز به آب هر 35 سال دو برابر می شود. این نیاز در مناطق خشک و نیمه خشک مناطق مرطوب بیشتر است متأسفانه منابع آب بیشتر در جاهایی متمرکز می شود که نیاز به آب در آنجا کم تر است. در مناطقی هم که آب در توسعه کشاورزی موثر است، این منابع کمیاب اند. از طرف دیگر، در فصولی که مصرف آب کم است، مقدار آب نسبتاً زیاد و زمانی که حداکثر نیاز به آب وجود دارد، مقدار آن اندک است. البته در مناطق خشک و نیمه خشک منابع بالقوه ی آب وجود دارد که باید آن ها را شناسایی و بهره برداری کرد در بسیاری از نقاط کشور به علت عدم وجود منابع آب با کیفیت مناسب، زندگی عده ی زیادی از مردم به بهره برداری از رواناب و استحصال آب بستگی دارد. به عنوان مثال در منطقه ی چابهار جمعیتی معادل 338407 نفر از طریق استفاده از رواناب و سیل که با مشارکت اهالی احداث شده، به حیات خود ادامه می دهند. در شهرستان بیرجند، 82 هزار هکتار اراضی دیم گندم با استفاده از آب باران و بندسار به وجود آمده است. در گناوه در حوزه آبخیز دره گپ، با استفاده از بندسارها مردم به کشت خرما اشتغال دارند. در کل منافی که مردم از جمع آوری آب دارند، بر زندگی اجتماعی و اقتصادی آن ها مؤثر است و نقش کلیدی در احیا و جلوگیری از تخریب زمین ها توسط فرسایش آبی و بادی و ایجاد زمین های بایر دارد هنگامی که استحصال آب برای ذخیره سازی در توده ی خاک مد نظر باشد، در این صورتسهولت دسترسی گیاهان به آب را به دنبال خواهد داشت. نتایج تحقیقات انجام شده بر این نکته تأکید دارند که میزان آب موجود در پروفیل خاک، به ویژه در عمق های سطحی خاک، تابعی از رطوبت موجود در عمق های زیرین است و استحصال ریزش های جوی در محل نزول، عامل اساسی در افزایش رطوبت مورد نیاز گیاهان در محل استقرار گیاهان تلقی می شود. این موضوع در شرایطی که میزانبارندگی در فصل رشد گیاهان کافی نباشد، از اهمیت بیش تری برخوردار بوده و ذخیره رطوبت در خاک در فصل پر با ...

کلمات کلیدی:

استحصال آب، مناطق خشک و نیمه خشک، سطوح آبیگر، بارش های جوی، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/196828>

